

[Aksel Larsen.]

slaede Opgaver] og erkender, at i Folkets og Demokratiets Navn, som det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard udtrykte sig, bør denne Domstol oprettes; men hvis Lovforslaget allerede ved dets Fremkomst var behæftet med store, ja afgørende Mangler, saa bliver det værdiløst, ja skadeligt, hvis det gennemføres i den nu af Justitsministeren bebudede yderligere forkrøblede Skikkelse. Det ærede Medlem Hr. Steens Udtalelser giver mig Mod til at udtale Haabet om, at Udvalgsbehandlingen maa forandre det i den rigtige Retning, modsat de Ændringer, som Justitsministeren og hans Angribere i denne Sag er enedes om. Men selve Sagen, dens Fremkomst og hidtidige Udvikling, gør det nødvendigt endnu at fremsætte nogle Bemærkninger.

Grundtanken i Lovforslaget er, som sagt, demokratisk, og alligevel er det en Kendsgerning, at det er fremsat af den nuværende højtærede Justitsminister. Jeg siger *alligevel*, for i sin hidtidige Tilværelse i den ophøjede Ministerstand har den højtærede Justitsminister ellers ikke fremsat eller fremmet andet end antidemokratiske og reaktionære Lovforslag, maaske lige med Undtagelse af Børnelovene, som var et ubetinget Fremskridt, men dem havde han ganske vist ogsaa arvet efter sin Forgænger i det høje Embede. Justitsministeren har da ogsaa hidtil kunnet glæde sig ved et ualmindelig godt Forhold til de reaktionære Partier og Kredse her i Salen saavel som uden for Rigsdagen, men det ser unægtelig ud til, at han med dette Lovforslag har fremkaldt en Storm, som hverken han selv eller højere Magter formaar at besværges. Det er en krank Skæbne, der her rammer en af Demokratiets Ministre, at han først kommer alvorligt i Fare den Dag, han for første Gang og som en absolut Undtagelse gør sig til Talsmand for demokratiske Ideer og Forslag. Faldet er stort, og det er formodentlig uopretteligt, for hvor skal han finde Støtte? Befolkningens overvældende Flertal og praktisk talt alle Regeringspartivælgerne betragter den højtærede Justitsminister, bortset fra deres Mening om Ministerens Person, som den ypperste Repræsentant for den hvidlevrede Reaktion her i Landet, for at tale med afdøde Borgbjerg, som et virkelig værdigt Sidestykke til det ærede konservative Medlem Hr. Victor Pürschel. Fra disse Kredse af Befolkningen, de frisindede, vil der altsaa vanskeligt kunne forventes Hjælp. Nu forlades Ministeren ogsaa af Reaktionen, af de Konservative, af Dommerne. Tilbage

som hans Forsvarere staar ene Redaktør H. P. Sørensen, Aage Hermann, Landsrets-sagfører Ventegodt, det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen og Fru Mønniche.

Det kan siges at være en grov Misforstaaelse, at den højtærede Justitsminister trækkes i Afgrunden for sit Koketteri med en demokratisk Idé. Han burde nemlig være fældet for længe siden af Demokratiet selv for sit intime Samliv med alt, hvad der er reaktionært og folkefjendsk. Jeg tror jo ikke, at det illsomme Tilbagetog fra de i Forvejen ikke særlig fremskudte Stillinger, at Ministerens ubegrænsede Vilighed til at imødekomme reaktionære Krav om Appeltretts fuldkomne Odelæggelse, at hans for første Gang offentligt demonstrerede Flugt fra, hvad han kort forinden har forfægtet, vil kunne redde ham. Justitsministeren bliver saadan set et Symbol, et sørgeligt Symbol paa de Fejl, der klæber ved Bærerne af den demokratiske Regeringsmagt herhjemme. Hans Skæbne bliver næsten en naturtro Kopi af den Skæbne, som det tyske Socialdemokrati og det tyske Demokrati maatte friste, dette, at al Eftergivenhed over for Reaktionen, al Vigen og al Hensyntagen til Folkets Fjender aldeles ikke formilder disse og aldeles ikke afholder dem fra ved første gunstige Lejlighed at vise deres Foragt og øve deres Brutalitet mod den, der troede, at Forsigtighed, Eftergivenhed og Vigen var Vejen til at friste Tilværelsen og bevare en beskeden Ret til at tale med. Men den højtærede Justitsministers Fallit er ikke Arbejderbevægelsens og Frisindets Fallit. Hans Skæbne behøver aldeles ikke at blive det danske Demokratis Skæbne, og hvis Folket lærer af den, kan meget vel den rigtige Grundtanke om en særlig Appeltret blive ført ud i Livet paa den rigtige Maade til Gavn for Folket, til Værn for Retsbevidstheden og til Styrkelse af Demokratiet.

Svend E. Johansen: Jeg vil først udbede mig den højtærede Formands Tilladelse til et Par korte Citater nu og senere og til at meddele Tinget nogle Replikker fra et Retsmøde.

Formanden: Jeg forudsætter, at de Citater, der er Tale om at føre frem, har Forbindelse med den foreliggende Sag. Under Forudsætning af, at dette er Tilfældet, har den ærede Taler den ønskede Tilladelse.

Svend E. Johansen: Justitsministeren gør i sin Forelæggelsestale paa Sp. 1385